

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 447-ҳадис

447/790 – عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ صَلَّى إِلَى جَنْبِهِ ابْنُهُ مُصْعَبٌ، قَالَ:
فَطَبَّقْتُ بَيْنَ كَفَّيَّ، ثُمَّ وَضَعْتُهُمَا بَيْنَ فِخْدَيَّ، فَتَهَانِي أَبِي وَقَالَ: كُنَّا تَفْعَلُهُ فَتُهِينَا عَنْهُ، وَأُمِرْنَا أَنْ
نَضَعَ أَيْدِينَا عَلَى الرَّكْبِ.

447.790 Мусъаб ибн Саъд айтади:

«Отамнинг ёнида намоз ўқидим. Кафтларимни бир-бирига ёпиб, сонларим ўртасига қўйиб олдим. Шунда отам мени бундан қайтариб: «Биз ҳам шундай қилар эдик, кейин ундан қайтарилдик ва қўлимизни тиззага қўйишга буюрилдик», деди».

Манба: hadis.islom.uz

